

**Relationes De Gloriosa Morte Novem Christianorum
Iaponensium**

Pasio, Francesco

Moguntiae, 1612

Relatio De Martyribus. Quo per idemtempus Firassæ in Regno Sassumano
per functus Leo Xichyemon, iussu Fongo Cangonocami eiusloci Reguli,
occubuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68461)

RELATIO DE MARTYRIBUS.

*Quo per idem tempus Firasse
in Regno Saffumano per functus Leo
Xichyemon, iussu Fongò Cangono-
cami eius loci Reguli, occu-
buit.*

ERAT Leo miles nobilis patria Ionayensis in idem ex eodem regno, annos natus vnde quadraginta. cum ad huc esset Ethnicus, rationem, quantum poterat, in degenda vita ducem sequebatur. Simulac baptismo initiatus est, totum animum ad pietatem appulit. Igitur Christiano cuidam amico suo identidem aiebat. Equidem nescio, Paule, qui fiat, quòd intermittere me non posse sentio, quin Deum precer, aut de rebus agam ad æternã salutem conducibilibus. Quod si idem Paulus hortaretur hominem, vt, animi honestè relaxandi, fidibus, aut voce caneret, Amabo tẽ, aiebat

E 2 bat

bat, ne conteramus tempus his ludicris. quin potius de quattuor nouissimis, & altera vita inter nos colloquimur. Vxor Ethnicismi tenax, cum pati non posset maritum totos dies precando consumere, vitam scilicet illi acerbam faciebat. Erat in eo mirifica comitas: ingenium mansuetum, ac modestum: parcus verborum: vitiorum, flagitiorumq; hostis, quæ ita carpere erat solitus, ut beneuolentiam, suauitatemque misceret. Quid plura? Satis apparebat ad palmam Martyrii destinatum esse diuinitus, qua quarto à baptismo mense, quemadmodum narrare aggredimur, ornatus est. Merebat Leo apud Fongò Canganocami Firafsæ Tonum siue regulum hominem Idolis ante alios deditum, & à nostra sancta fide vehementer alienum: atq; ab eo militari munere honesto, & stipendio, quod illi responderet, auctus fuerat. Comperto talem equestris ordinis
virum

virum Christiana sacra suscepisse, per magnæ auctoritatis viros, qui eius negotia sustinebant, pertentare hominis animum, atque ad defectionem sollicitare cœpit. Quibus Leo excelsio animo: se quidem, respondit, fortunarum, ac vitæ iacturam facere paratum esse, quocunque tempore Domini sui rationes ita postularent: Fidem Christianam, quæ vna sit ad æternam salutem via, nullius se causa deserturum. Fongò postquam id accepit, censuit homine meritum esse ut capite pœnas persolueret. quippe qui sua iam pridem familiaritate usus, & miles nobilis, suo inconsultu sacra mutasset. Quare, si ad execranda, ac repudianda quæ nuper complexus esset, videretur flecti nō posse, vita expellerent. At Leo omnes primorum illorum quamuis acres impetus, & petitiones vno hoc responso vitabat. Idem fuit propinquorum, & primariorum mili-

tum amicorum, & contubernalium
eius studium, quibuscum quoniam
sub Fongò multa stipendia fecerat,
cupiditate eius seruandi, tres ipsos
dies, qui inter latam à Tono senten-
tiam, & Martyrium intercesserunt,
sanequam valida, ac continua im-
pressione ipsius animum expugna-
re sunt conati. Orabant vt aut im-
perata faceret, aut certè re ipsa
Christiana instituta teneret, verbis
se in Reguli potestate futurum si-
mularet. Ipsi adeò se ostendebant,
etsi ne verbo quidem sententiam
mutaret, tamen adire Fongò, atque
ipsum imperii audientem esse velle,
de suo mentiri paratos esse. Ita e-
nim fidem simul cum vita retineri
posse. & si hac procella defunctus
esset, aut aliquem pacandi homi-
nis, aut in alias terras excedendi lo-
cum futurum, ad omnia operam su-
am profitebantur. Subridens ad
hæc consilia Leo. Vestra, inquit,
Domini, quam mecum colitis ami-
citia

citia, vt video, ad hanc duntaxat vi-
 tam pertinet, cum ego de æterna co-
 gitum. Equidem veri, & omnipo-
 tentis Dei mei bonitate fretus, de-
 cem me cælorum orbis superatu-
 rum esse confido: vos ad inferorum
 loca, vnde ad me aspirare vobis ne-
 fas erit, ruitis præcipites. Audacter
 profiteor, me velut eximium & glo-
 riantum decus, Christianæ fidei
 causa, mortem ambire, vt si eam
 Regulus cum exilio commutaret,
 incredibili dolore conficerer. Quod
 ad rationem verò attinet, quam in-
 undam putatis, vt Christiani nomē
 simul & vitam tueri possim, videte
 etiam, atq; etiam, ne ea apud Regu-
 lum vtamini. Quod si feceritis, pol-
 liceor me appensa ex collo corona
 precatoria, in conspectum eius ven-
 turum. Ibi me Christianum esse, &
 porrò manere velle, & qui aliud de
 me dixerint, mētiri testabor, atq; ita
 vos huius vanitatis accusabo. Neq; enim
 disciplina Christi, quam se-

quor, eiusmodi ignaviã, & tergiver-
sationes potest concoquere. Neque
verò video, rebus in hoc discrimen
adductis, qui possit è dignitate mea,
aut re esse coronã Martyrii, quam
prope contigerim, è manibus elabi
sinere. Quocirca sic mecum ipse cõ-
stitui, sic vobis denuncio mori me
posse, ab incepto recedere nō posse.
Interea, vt apud Iaponios huius lo-
ci homines plectimos est, Cãgano-
cami iubet eũ missis octo militibus,
intra domesticos parietes vita spo-
liari. Veniunt illi prima luce: ipse,
quod erat, facile coniectura affecu-
tus, omnibus hilaritatis signis aduē-
tū eorum celebrat, vetatq; metue-
re, ne vestigiis insistat equitum Eth-
nicorum, quibus, si tali tempore fa-
cultas sit, lictores telo arcere, & ap-
petere sit moris, ne fracti, & abiecti
animi fuisse videãtur; Se Seruatoris
sui exemplo, perinde atque agnum,
ferrum recepturum. Hortantibus
illis vt, quod apud Iaponios eximi-
um, &

um, & imortalitate dignum facinus putatur, sibi ventrem ipse perfoderet; respondit: Non sibi vim animi ac robur deesse: sed postquam Christianus sit miles, minimè se hoc mortis genus decere. Sub hæc, percussoribus vxorem iubentibus aliquid parare, quod prius ederet, quã necaretur; Deo inquit, placet, vt nullum in hac vita præterea cibum capiam. quod reliquum est, munus vestrum exequimini. Pridie sub vespere, arcam in qua componi volebat, suis ipse manibus compegerat, & lætitiæ demonstrandæ, vt Iaponii solent, totum corpus abluerat. Vestes quoq; induerat nobilium in modum splendidas, prorsusq; candidas. Vxorem Ethnicam feminam cum valere iuberet, plurimum hortatus est, vt si se amaret, atque in cælis optaret reuisere, quamprimum Christianã religionẽ, cuius causa vitam ipse suam proiiceret, quamprimum complecteretur, qui enim

E 5 eius

eius sit expers, eum illic non salutem, ac vitam, sed exitium, & pœnas manere. Filiolum septuennem, qui tribus ante hebdomadibus baptismo lustratus erat, admonuit ut ab se disceret vitam potius, quam constantiam in Christi fide amittere. Conuersus deinde ad maiorem, annos natum septemdecim, Ethnicum: Fili, inquit, neque indoles tibi deest, neq; intelligentia. velisne, quo nunc proficiscor, aliquando peruenire, an ad inferos deturbari in tua est manu. Paulo amico suo renunciari iussit, se eum in caelo præstolaturum, & ne quâ aberraret à via, pro eo cum Deo acturum. Denique reliquæ familiæ, omnibusq; astantibus multa salute dicta, cum ad Martyrii locum venisset, quem ut publicè fidem nostram sanctam testificaretur, extra domum sibi delegerat, armis militaribus ense & pugione abiectis, Christiana arma sumit coronam precatoriam, effigi-

em

em Christi patientis, & libellum
 sacrarum precum. Deinde percus-
 fores rogat, vt ipsorum bona venia,
 al quantisper precibus intendere li-
 ceat. absque enim tali præparatio-
 ne, Christianis mortem subire non
 licere. Eorum ergò voluntate to-
 tam coronam precando percurrit.
 iamque dimidio horæ spatio elapso,
 percussorum vnus ensẽm exemerat,
 vt feriret, cui Martyr manu abnu-
 ens: Necdum tempus est, inquit, mi
 frater. sine quæso preces meas sine
 interpellatione persoluam. Altero
 horæ dimidio exacto, depromptam
 è sinu imaginem veneratur, ac mox
 recondit. tum corona in dextram
 traiecta, nonnihil precum recitat è
 libello. Ad extremum, cum se finem
 fecisse significasset, iunctis manibus
 ceruicem protendit, quâ vnico ictu
 abscisa XV. Kalend. Decemb. Anno
 MDCVIII. paullo ante solis or-
 tum, ad inaccessam diuinæ bonita-
 tis lucem fruendam profectus est.

Cor-

Corpus Martyris honorificè in loco sacro conditum est, sed clandestinò, quòd si publico apparatu factum esset, aliquid turbarum metueretur. Michaeliscum eadem cum Patre cælestis palma manebat, nisi Fongio qui prius occidi iusserat, vitam eius amicorum precibus condonasset, quam certè beatius pro Christo exuisset, cumq; immortalitatem mutasset. Non desierunt Ethnici huius viri exitum admirari, cum dicerent, non esse rem inauditam in Casumano regno, totoque Iapone ut homines belli similibusque temporibus, gloriæ, famæ, dignitatis, opum, aliarumq; rerum, quæ sub oculos cadunt, & magni in hac vita vulgò æstimantur, studio, vitam periculis obijciant: Sed reperiri hominem, qui salutis, quæ mortales sensus fugiat, acquirendæ causâ, tanta, quanta Leo Xichiemon fecisset, animi magnitudine, & voluptate vitam prodigat, id verò facinus

MARTYRIB. IAPON. 77

cinus esse quod ad eam diem in his
oris neque visum sit, neque fidem
inuenerit. Hæc est R. P. N. duo-
rum vltimorum Martyriorum Ya-
tzuxirensis, & Sassumani historia.
hic fructus, quem noua Iaponensis
Ecclesia hoc anno offert Christiano
in Europa populo. Quod superest,
orandus est Dominus, vt ipsi, & o-
perariis, qui in ea laborant magnam
caelestium opum vbertatem perpe-
tuo largiatur, vt rigata sanguine
Martyrum, & omnipotenti eius ma-
nu benedicta, qui incrementum
dat DEVS, numero, fide, & gratia
crescat, & amplificetur ad glo-
riam DEI Opt. Max. Na-
gafachi III. Non.
Mar. MDCX.

Episto.